

کودکان والدین اعدام شده یا زیر حکم اعدام

چگونه آنها متاثر می شوند؟
چگونه می توان به آنها کمک کرد؟

کودکان والدین اعدام شده یا زیر اعدام

چگونه آن‌ها متاثر می‌شوند؟

چگونه می‌توان به آن‌ها کمک کرد؟

گردآورنده: شبکه‌ی حقوق کودکان

ترجمه‌ی مرکز آمار و انتشارات لیگ حقوق بشر زندانیان ایران

۱۵ صفحه

خرداد ماه ۱۳۹۶

www.bciran.org

صدور و اجرای احکام اعدام برای زندانیان از نخستین روزهای استقرار جمهوری اسلامی آغاز شده و تا به امروز ادامه پیدا کرده است. هیچ اطلاع دقیقی از تعداد افرادی که در نزدیک به ۴۰ سال گذشته در ایران تیرباران و یا به دارآویخته شده‌اند وجود ندارد اما هر تعداد از این احکام هم که به مورد اجرا گذاشته شده باشند، جان افرادی را ستانده‌اند که در نهایت یا عقیده، دین و یا دیدگاه سیاسی متفاوتی نسبت به حاکمیت داشته‌اند و یا قربانیان شرایط سخت اجتماعی از قبیل فقر، خشونت و تبعیض بوده‌اند.

طبق گزارش عفو بین‌الملل تنها در سال ۲۰۱۶، ۵۶۷ حکم مرگ در ایران به اجرا درآمده‌اند و این کشور هم‌چنان بالاترین سرانه‌ی صدور و اجرای احکام اعدام در دنیا را داراست.

آنچه که توجه بسیاری از نهادها و فعالان حقوق بشر را به خود جلب می‌کند، سرنوشت فردی است که به اعدام محکوم شده است. پروسه‌ای که با اعتراض به صدور حکم اعدام آغاز شده و در نهایت با محکوم کردن اجرای این حکم و یا در موارد نادری با تعویق و یا لغو این حکم پایان می‌پذیرد. حال آن که بستگان، خانواده و به خصوص فرزندان فرد زندانی از لحظه‌ی صدور حکم اعدام برای وی، با انبوهی از مشکلات روبه‌رو می‌شوند که پیش از آن هیچ تجربه‌ای از موارد مشابه آن‌ها در دسترس‌شان قرار نداشته است. فرزندان فرد اعدامی در وهله‌ی اول با تصور رنجی که والدین‌شان در زیر حکم اعدام و یا در لحظه‌ی به دار کشیده شدن متحمل می‌شوند، در حقیقت هم‌راه با خود آنان از این لحظات عبور کرده و از آنان تاثیرات عمده‌ای می‌پذیرند.

صدور حکم اعدام برای والدین، هم‌چنین تاثیرات اجتماعی به‌سزایی بر روی کودکان گذاشته و زندگی آنان را وارد عرصه‌ای نو و ناشناخته از مسائلی می‌کند که یک کودک یا فرد نوجوان به هیچ روی توانایی رویارویی با آنان را ندارد. ترومای روحی تحمیل شده از سوی چنین واقعه‌ای می‌تواند زندگی کودک را تا پایان عمر وی تحت تاثیر شدید قرار داده و به او آسیب‌های جبران‌ناپذیر روحی و اجتماعی وارد کند.

به دلیل وسعت صدور احکام اعدام در ایران و هم‌چنین فضای غیرآزاد برای فعالیت سازمان‌ها و نهادهای مدنی در کشورمان، این کودکان تاکنون مورد غفلت فعالین و نهادهای حقوق بشری قرار گرفته و به عنوان بخشی از قربانیان احکام اعدام به رسمیت شناخته نشده‌اند، حال آن‌که با پرداختن به این بُعد از قضیه می‌توان نشان داد که مجازات مرگ در واقعیت به عنوان یک مجازات جمعی عمل کرده و تلاشی زندگی چنین نفر را با خود به هم‌راه می‌آورد. انتشار ترجمه‌ی فارسی کتاب «کودکان والدین اعدام شده یا زیر حکم اعدام» از سوی «مرکز آمار و انتشارات لیگ حقوق بشر زندانیان ایران» با هدف برجسته کردن این وجه از تاثیرات غیرانسانی حکم مرگ است. ناشران این کتاب امیدوارند که با این کار، توجه فعالین و نهادهای حقوق بشری را به فرزندان افراد اعدام‌شده و حقوق آنان جلب کنند تا این افراد و سازمان‌ها علاوه بر مبارزه با احکام اعدام صادر شده از سوی دستگاه قضائی جمهوری اسلامی ایران، با پرداختن به تاثیرات جانبی این احکام از جمله مشکلات کودکان زندانیان اعدامی، حاکمان ایران را مجبور به لغو یا دست‌کم تعلیق اجرای احکام اعدام در کشور نمایند.

چگونه اعدام والدین بر روی کودک تاثیر می‌گذارد؟

دستگیری و محکومیت به اعدام (و یا اعدام احتمالی) هر یک از والدین تاثیرات مخربی بر روی کودکان آنها دارد. اما این تاثیرات از سوی دستگاه قضایی مورد کم‌توجهی قرار گرفته‌اند. به طور کلی، پس از زندانی شدن والدین، کودکان از تغییر و یا بدتر شدن شرایط زندگی، روابطشان با دیگران

و سلامت جسمی و روحی خود رنج

می‌برند.

این‌که کودکان به این امر چه

واکنشی نشان می‌دهند به عواملی

همانند شخصیت فردی و شرایط

کودک، واکنش اطرافیان (به خصوص شخصی که حضانت آنان را بر عهده دارد)، سطح

پرونده قضایی و واکنش‌های عمومی و رسانه‌ها بستگی دارد.

برخی از آن‌چه که کودکان والدین محکوم به اعدام تجربه می‌کنند همانند تجربیات هر

کودکی است که والدین آن در زندان به سر می‌برند. برخی موارد نیز متمایز هستند، به

طور مشخص ترومای ناشی از پیش‌بینی اعدام و وقوع آن و پس از آن. به علاوه، این

کودکان از پشتیبانی و توجه کم‌تری نیز برخوردار هستند.

عواقب اعدام والدین برای کودکان و نیز توصیه‌های اشاره شده در این متن بر مبنای

تحقیقات و تجارب مستقیم متخصصانی است که با این کودکان کار کرده‌اند.

کودکانی که والدین آنها اعدام شده‌اند، باری را بر دوش می‌کشند که از یک عمل دولتی نشأت گرفته است

برخلاف هر نوع دیگری از مجازات، اعدام والدین رابطه‌ی کودک - والدین را به طور جبران‌ناپذیری قطع می‌کند. کودک ابتدا با تهدید و سپس با واقعیت از دست دادن یکی از والدین خود از طریق یک خشونت دولتی روبه‌رو می‌شود.

این وضعیت ترومای روانی، احساسی و تروماهای دیگری را برای کودک به وجود می‌آورد. غم عمیق ناشی از دانستن این‌که یک فرد عزیز اعدام خواهد شد ممکن است توسط بی‌تفاوتی یا خشونت اطرافیان و یا توسط مقاماتی که عمداً یا سهواً نیازهای مادی و معنوی این کودکان را مورد بی‌توجهی قرار می‌دهند، تشدید شود.

در حالی که ممکن است سیستم‌هایی برای کمک به قربانیان وجود داشته باشند، در حالت عام کودکان و خانواده‌ی افرادی که مرتکب جنایت می‌شوند به عنوان قربانیان به رسمیت شناخته نشده و هیچ عملی برای پاسخ به نیازهای آنان انجام نمی‌پذیرد. حتی

در مواردی مانند قتل‌های خانگی که کودکان در عین حال فرزند قربانی و مجرم هستند، سیستم حمایت از قربانیان ممکن است برای کمک به آنان از ابزار مناسب برخوردار نباشند. این سرویس‌ها ممکن است خود را برای حمایت از این کودکان مسول نپنداشته و با نادیده گرفتن این واقعیت که آنان هم قربانی هستند، آنان را به عنوان کودکان مجرمان ببینند. حتی هنگامی که آنان

یک تحقیق موجود روابط مداوم موجود بین حکم یا اجرای حکم اعدام والدین با پیامدهای روانی و احساسی بزرگ بر کودکان و خانواده را دنبال کرده است. نتایج مشاهدات عبارتند از: عزت نفس پایین، خجالت در مورد خود یا دیگران، به خود یا دیگران دروغ گفتن، عدم توانایی در تشریح وضعیت برای دیگران، خشم، از دست دادن اشتها (در برخی موارد بی‌نظمی در عادات غذایی)، عدم علاقه به مدرسه (و نتایج ضعیف در مدرسه که اغلب به تدریس کمکی احتیاج دارند)، عدم تمرکز، بی‌خوابی، رویا و کابوس (خصوصاً در مورد فرد اعدامی)، شب‌ادراری، توقف عادات ماهیانه و دردهای روان‌تنی.

می‌خواهند کمک کنند، این سیستم‌ها ممکن است قادر به تشخیص کافی طبیعت

مناقشه برانگیز موقعیت کودک و نیازهایی که از دشواری‌های فراوان این شرایط برمی‌خیزند، نباشند.

کودکانی که والدین آن‌ها اعدام شده‌اند به یک

رابطه‌ی تعارضی با دولت کشیده می‌شوند

اعدام قتل آگاهانه و طراحی‌شده‌ی دولتی است که توسط یک روند قانونی اعمال می‌شود: اعدام با هر نوع دیگری از مرگ والدین که کودکان می‌توانند تجربه کنند متفاوت است.

کودکان ممکن است در مورد نقش دولت دچار سرخوردگی شده و یک رابطه‌ی مخرب با آن برقرار کنند. آن‌ها ممکن است اتوریت‌ی دولت را رد کرده، پشتیبانی دولتی را قبول نکرده و دچار دشمنی نسبت به مقامات دولتی خصوصا آن‌هایی که حکم اعدام را صادر و اجرا کرده‌اند، شوند.

او تمام دوران کودکی‌ام را از دست داد، حفظ رابطه با همدیگر با توجه به شرایط، کار بسیار خوبی بود که انجام دادیم. و این تا زمانی بود که من به سن ۱۸ سال رسیدم و می‌توانستم بدون محدودیت به ملاقات بروم، چرا که تا آن زمان من مجبور بودم برای این کار یک گواهی محضری از سرپرست قانونی قبلی خود داشته باشم، و فقط آن‌گاه بود که قادر به تحکیم رابطه‌مان و گذراندن هر اندازه از زمانی که نیاز داشتیم، بودیم.

نیک، پسر یک زندانی محکوم به اعدام که پس از ۲۷ سال تبرئه شد. او زمانی که پدرش به زندان افتاد، ۴ سال داشت.

کودکانی که والدین آن‌ها اعدام شده‌اند ممکن است در جامعه منفرد و طرد شوند

کودکان افراد اعدامی عموماً از سوی جامعه نشان‌دار می‌شوند، در حالی که خودشان مرتکب هیچ جرمی نشده‌اند. حتی پس از اجرای حکم اعدام، کودکان ممکن است با والدین اعدام شده‌ی خود یکی انگاشته شده و یا این زاویه از زندگی خود را پنهان کنند. پرونده‌هایی که شامل حکم مرگ می‌شوند، به طور معمول توجه فراوانی را در رسانه‌ها برمی‌انگیزند و مجرم (متهم) و یا بعضاً خانواده‌ی او در معرض خشونت و سورتار کلامی یا حتی فیزیکی قرار می‌گیرند.

وقتی ما وارد دادگاه
شدیم، مردم به ما
بد نگاه می‌کردند
فقط به این خاطر
که ما به پدرمان
تعلق داشتیم.
برایتان سوال
می‌شود که ما بچه‌ها
چه کار کرده بودیم
که سزاوار چنین
رفتاری باشیم؟
میستی

اگر این اعدام انجام
شود، هر دو نفر
والدین ما کشته
شده‌اند.
رز سربانی که
پدرش، مادرش را به
قتل رسانده است.

کودکانی که والدین آنها اعدام شده‌اند معمولاً بدون

حفاظت و یا با حفاظت ناکافی رها می‌شوند

دولتی که والدین یک کودک را به مرگ محکوم می‌کند
بایستی مسولیت مراقبت از این کودک را بر عهده بگیرد.
اما این کودکان اغلب هیچ کمکی از دولت دریافت نمی‌کنند
و یا کمک بسیار کمی به آنها می‌شود.

در مواردی که دولت یکی از والدین را به جرم گشتن
دیگری اعدام می‌کند در حقیقت کودکان یتیم می‌شوند.
کسانی که بالقوه قادر به مراقبت از کودک هستند که
شامل دیگر اعضای خانواده نیز می‌شود، ممکن است
فرزند یک فرد اعدامی را قبول نکنند. این ممکن است به
دلیل هزینه‌های اضافی یا نبود امکان اقامت اضافی در
منزل باشد یا این که آنها نخواهند این کار را به دلیل داغ
ننگ باقی‌مانده از جنایت و یا ترس از انتقام از سوی
کسانی که در اثر آن جنایت آسیب دیده‌اند انجام دهند.

اگر کسی حاضر به مراقبت از کودک نباشد، او مجبور است خودش از خودش مراقبت
کند. این کودکان ممکن است در نهایت مجبور به خوابیدن در خیابان شوند که در مقابل
جنایاتی مثل خشونت جنسی و یا استثمار آسیب‌پذیرتر خواهند بود و یا در نهایت
خودشان برای زنده ماندن به سمت جرایم مختلف کشیده شوند.

در تمامی این شرایط دولت باید مطمئن شود که مکانیزم‌های موثر برای حفاظت از
کودک و حقوق بشر وی وجود دارد. چرا که این حقوق دقیقاً مورد نیاز کودکان است.

کودکان با چالش‌های خاصی در زمینه‌ی امکان دسترسی به والدین خود که محکوم به مرگ شده‌اند مواجه می‌شوند

ملاقات با والدینی که در انتظار اعدام هستند می‌تواند به این معنا باشد که کودک باید از میان تدابیر امنیتی شدیدی بگذرد، بدون هیچ‌گونه تماس فیزیکی و با ارتباط محدود با

والدین (از پشت

شیشه یا از طریق

اینترنت). چرا که

زندانیان محکوم به

اعدام معمولاً تحت

شرایط امنیتی

شدید و حداکثری

نگه‌داری می‌شوند.

کودکان ممکن

است برای ملاقات

...زمانی که فردی به مرگ محکوم می‌شود... مردم فکر می‌کنند که احتمالاً این فرد روز بعد خواهد مُرد، و آنچه که این موضوع را بدتر می‌کند این است که چنین زندانیانی به مناطقی مایل‌ها دورتر از خانه خود برده می‌شوند، به طوری که به بستگان‌شان امکان شنیدن خبری از آن‌ها داده نمی‌شود. هرگاه که من از خانه‌ی زندانیان محکوم به مرگ بازدید می‌کردم، کودکان شروع به پرسیدن این سوال می‌کردند که آیا والدین ما هنوز زنده هستند، زیرا که مردم روستا از قبل به آن‌ها گفته بودند که والدین‌شان مرده‌اند.

دختری ۱۶ ساله به اسم بتی، به من گفت که اگرچه او زنده بود اما هم‌چون مرده‌ای متحرک شده بود، و این که جانی دوباره گرفت زمانی که پس از ۸ سال پدرش را در زندان دیده بود.

فرانسیس سابی، امید

با والدین خود مجبور به طی مسافت‌هایی طولانی بشوند، از آنجایی که زندان‌های مختص محکومین به اعدام اغلب اندک و یا دور هستند؛ در مقایسه با سایر زندانیان، به زندانیان محکوم به مرگ ممکن است اجازه ملاقات کم‌تری داده شود و یا اصلاً اجازه‌ی ملاقات نداشته باشند. احتمال دارد امکان هر گونه تماس فیزیکی با والدین زیر حکم اعدام ممنوع شود، و تماس‌های غیرمستقیم (به عنوان مثال تماس تلفنی و غیره...) احتمالاً بیش از پیش محدود و یا ممنوع خواهند شد.

فرزندانی که والدین آنها محکوم به مرگ و یا اعدام شده‌اند متحمل پریشانی‌های روانی و عاطفی خاصی می‌شوند

آگاهی از رنج و غم و اندوه روانی والدین (ناشی از تهدید مداوم اجرای حکم اعدام و شرایط خاص محکومین به مرگ، که اغلب از شرایط بقیه‌ی زندان بدتر است) می‌تواند باعث درد و رنج‌های سختی برای کویکان زندانیان شود.

اعدام رابطه‌ی فرزندان و والدین را دچار شکافی غیرقابل‌ترمیم می‌کند که ممکن است باعث ترس، درماندگی و وحشت در

کودک شود. ممکن است علائم اختلال استرسی پس از رویداد در کودک گسترش یابد و در دوران بزرگسالی و یا در سراسر طول زندگی‌اش او را همراهی کند.

هم‌چنین سرپرستان بزرگسال نیز ممکن است از این واقعه چنان

پدیده حکم اعدام... شامل ترکیبی از شرایطی است که باعث بروز ضربات روانی شدید و وخامت جسمی در زندانیان محکوم به مرگ خواهد شد. این شرایط عبارتند از گذراندن مدت زمان‌های طولانی و پراضطراب در انتظار نتایج نامعلوم، انزوا، کاهش شدید ارتباطات انسانی و حتی شرایطی فیزیکی که برخی از زندانیان در آن نگره‌داری می‌شوند. شرایط محکومین به مرگ اغلب بدتر از بقیه‌ی زندانیان است، و از بسیاری از نیازهای اساسی انسانی محروم هستند.

مایوس و افسرده شوند که دیگر مراقبت کردن از کودک برایشان به امری دشوار بدل شود.

نمونه‌های زنده و موجود فعلی از شرایط زندانیان محکوم به اعدام در سراسر جهان عبارتند از سلول انفرادی برای ۲۳ ساعت در طول روز با فضای کوچک، تنگ، در سلول‌هایی بدون تهویه‌ی کافی و اغلب در دمای بالا؛ تغذیه و ملزومات بهداشتی ناکافی، تماس محدود و یا عدم امکان تماس با اعضای خانواده و یا وکلا، استفاده‌ی بیش از حد از دست‌بند و پابند و شیوه‌های دیگر نگره‌داری، توهین‌های فیزیکی و کلامی، عدم مراقبت‌های بهداشتی مناسب (جسمی و روانی)، محرومیت از دسترسی به کتاب‌ها، روزنامه‌ها، ورزش، آموزش، اشتغال، و انواع دیگر فعالیت‌های داخل زندان.

خوان مندرز، گزارش‌گر ویژه‌ی شکنجه و سایر رفتارها و مجازات‌های بی‌رحمانه، غیرانسانی و اهانت‌آمیز

فرزندان والدین محکوم به مرگ در کشورهایی که مجازات مرگ را تعلیق کرده‌اند

در برخی از ایالتها معمولاً زندانیان را اعدام نمی‌کنند (به عنوان مثال: به دلیل به تعلیق درآوردن اجرای مجازات مرگ) اما با این حال هنوز هم آن را به عنوان یک حکم صادر می‌کنند و یا احکام موجود را کاهش نمی‌دهند. با این حال کودکان هم‌چنان در معرض اثرات منفی قرار دارند. از آنجایی که دولت می‌تواند در هر زمانی مجازات اعدام را از سر بگیرد، و والدین هم‌چنان زیر حکم اعدام و تمام آن شرایطی که شامل آن می‌شود می‌مانند، سرنوشت والدین در وضعیتی متزلزل و نامشخص باقی خواهد ماند.

کودکان ضربات و تاثیرات عمیقی از هر دو شکل اعدام آشکار یا مخفی دریافت

خواهند کرد

اعدام در ملاعام حریم خصوصی و جایگاه فرد محکوم و فرزندانش این شخص و دیگر اعضای خانواده را از بین می‌برد. کودک ممکن است دچار رنج و آسیب‌های روانی شدیدتر و حتی متحمل احساس شرم و ننگ بیشتری شود.

از سوی دیگر، پنهان‌کاری در مورد بازداشت و اجرای حکم اعدام پریشانی‌های عاطفی و روانی تجربه شده توسط کودک را شدت می‌بخشد. انکار دسترسی هم به این معنی است که کودک از داشتن فرصت دیدار نهایی و امکان لمس و وداع با والدینش بهره‌مند نخواهد شد.

پنهان‌کاری در مورد محل دفن والدین اعدام شده می‌تواند مانع روند سوگواری و یا باعث تطویل آن شود.

سوتلانا ژوک، مادر یک زندانی اعدام شده به اسم آندری ژوک، در اواخر ۲۰۱۰ برای سازمان عفو بین‌الملل توضیح داد که مطلع نبودن از محل دفن پسرش غم و اندوه او را تداوم بخشید، و چگونه پسر هشت ساله‌ی آندری اغلب اوقات ساکت در مقابل عکس پدرش می‌ایستاد: «نمی‌دانم که او در مورد اکنون چه فکری می‌کند!» سازمان عفو بین‌الملل

کودکان نیازمند حمایت هستند حتی زمانی که والدین آنها تبرئه می‌شوند و یا

مجازات آنها تخفیف می‌یابد

زمانی که والدین تبرئه یا آزاد می‌شوند، یا حکم اعدام آنها به تعلیق در می‌آید و یا به مدت زمان‌های متفاوتی از حبس کاهش می‌یابد، فرزندان و خانواده‌ی آنها نیازمند پشتیبانی و حمایت هستند چرا که ممکن است با دشواری‌هایی در وفق دادن خود با شرایط جدید روبه‌رو شوند.

ممکن است مشکلات جدیدی نمایان شود، برای مثال به دلیل این که احتمالاً در زمان حبس فرد محکوم به مرگ امکان هر گونه تماس و ارتباطی متوقف شده و در نتیجه باعث بروز مشکلات عاطفی برای کودک و والدین زندانی گردیده است، این رابطه بایستی از نو بازسازی شود.

فرزندان والدینی که در خارج از کشور با مجازات مرگ مواجه می‌شوند

اتباع تمامی کشورهایی که مجازات اعدام در آنها لغو شده است و یا هم‌چنان اجرا می‌شود، ممکن است در دیگر کشورها با مجازات اعدام روبه‌رو شوند (برای مثال: کار کردن در خارج از کشور) و زمانی که آنها با چنین مسئله‌ای روبه‌رو می‌شوند، فرزندان‌شان نیز تحت تاثیر قرار خواهند گرفت. کودکانی که در همان کشوری که والدین محکوم به مرگ‌شان هستند اقامت دارند ممکن است با در نظر گرفتن عواملی هم‌چون سن کودک و یا موجود بودن سرپرستی مناسب برای بازگرداندن به کشور مبدا و یا ماندن در کنار والدین خود نیازمند کمک باشند.

به کودکان چه در کشور مبدا و یا هر جای دیگری باید کمک شود که با والدین خود در تماس باشند و از وضعیت آنها باخبر شوند.

این که کمک به اتباع در انتظار حکم اعدام ارائه داده شود، به شدت منوط است به اهمیت دادن کشور اصلی و حتی دخالت‌های خاص کنسولگری آن کشور.

متعهد بودن به قوانین بین‌المللی برای آگاهی فرد زندانی از حقوق خود برای کمک گرفتن از کنسولگری و دادن اختیار در برقرای تماس با مقامات کنسولی، حقوقی هستند که اغلب نادیده گرفته می‌شود.

تعداد و سابقه کودکان آسیب دیده

فرزندان والدینی که به مرگ محکوم و یا اعدام شده‌اند در زمره‌ی جمعیت نامرئی اجتماع قرار می‌گیرند، صرف نظر از این که آیا تعداد افراد محکوم به مرگ و یا اعدام شده هر سال به آگاهی عموم می‌رسند یا نه، اما کودکان مطلقاً به حساب نمی‌آیند. افراد محکوم به مرگ و به همین شکل طبعاً فرزندان‌شان نیز، معمولاً از وضعیت‌هایی با پیش‌زمینه‌ی فقر و محرومیت و از دسته‌های اقلیتی می‌آیند. به همین دلیل شرایط بد خانواده، زمانی که والدین به مرگ محکوم یا اعدام می‌شوند دشوارتر هم خواهد شد.

نتیجه‌گیری

یکی از مسائل قابل توجه این است که در مقایسه با فرزندان دیگر زندانیان، شرایط فرزندان محکومین به مرگ و یا اعدام شده تا چه اندازه دشوارتر به نظر می‌رسد. در میان فرزندان زندانیان معمولی، اغلب اوقات نمونه‌هایی از اقدامات مثبت در جهت بهبود وضعیت دیده می‌شود، یا حکایت کودکانی که پدر و مادران‌شان در حبس به سر می‌برند کم‌تر مخرب است. اما با کودکانی که والدین‌شان به مرگ محکوم شده‌اند، تصویری کاملاً منفی نمایان می‌شود. برخی از تأثیرات منفی به عدم آگاهی از کوهان و نیازهایشان برمی‌گردد. برخی نیز نتایج عمدی و یا اجتناب‌ناپذیر استعمال مجازات اعدام می‌باشد. اما در کلیه موارد حقوق کودک به صورت منفی تحت تأثیر قرار خواهد گرفت. حقوق کودکان (در میان اشخاص دیگر) برای داشتن رابطه با هر یک از پدر و مادر خود، برای دست یافتن به بالاترین میزان استاندارد در به دست آوردن سلامت روانی و مصالح آن‌ها که بایستی به ملاحظات اصلی در نظر گرفته شده در رابطه به آن‌ها بدل شود، تمامی این‌ها عموماً به شکلی منفی از مسئله‌ی والدین محکوم به مرگ و یا اعدامی تأثیر می‌پذیرد.

از آن جایی که راه‌هایی وجود دارد که می‌توان و باید برای حمایت از این کودکان انجام داد، جلوگیری از آسیب بسیار بهتر و آسان‌تر از اصلاح کردن آن خواهد بود. اجتناب کردن از صدور و اجرای مجازات مرگ به این معنی خواهد بود که این کودکان اثرات منفی عمیق بر سلامت و تندرستی خود، که چنین شرایطی دربردارنده آن است را تجربه نخواهند کرد و نیازی نیست که سراسر زندگی‌شان را در کنار آمدن با خشونت و ستم و عواقب نهایی عملی که دولت عامل آن بوده است سپری کنند، در حالی که خود آن‌ها مرتکب هیچ‌گونه جرمی نشده‌اند.

توصیه‌ها

. تاثیر احکام کیفری (از جمله حکم اعدام) بر منافع کودک در زمان صدور حکم برای والدین باید در نظر گرفته شود.

. دولت‌ها باید یک استمهال قانونی فوری در تعلیق حکم اعدام تصویب کنند، با داشتن افقی در لغو کامل آن. در تصویب این معوقه باید از این مسئله که این استمهال در مورد صدور مجازات مرگ علاوه بر اجرای اعدام صدق می‌کند، اطمینان حاصل کنند. هم‌چنین تمامی احکام اعدام موجود را کاهش دهند. در زمان گفتگو در رابطه با لغو و یا به تصویب رسیدن آن، دولت باید تمامی احکام صادره‌ی اعدام را برای افرادی که به مرگ محکوم شده‌اند لغو کند .

. در زمان انتظار برای لغو، نکات زیر کوچک‌ترین گام‌هایی هستند که باید بدون تاخیر در این راستا برداشته شوند:

۱. شرایط محکومین به اعدام باید مطابق با استانداردهای بین‌المللی بهبود یابد. کودکان بایستی اجازه‌ی بازدید از والدین و حق تماس فیزیکی و گفتگو با والدین را در زمان ملاقات داشته باشند؛ در غیر این صورت احتیاجات کودک در نظر گرفته نشده است.

۲. حمایت ویژه از کودکانی که والدین‌شان به مرگ محکوم شده‌اند باید انجام شود، در صورت نیاز به پشتیبانی مالی، هزینه‌های سفر، پرداخت مخارج پزشکی و تحصیل و نیز کمک‌های بلاعوض برای مراسم خاک‌سپاری، چه از طرف دولت یا نهاد و اشخاص دیگر برای فرزندان و سرپرست این کودکان باید در اختیار آن‌ها قرار گیرد و آن‌ها بایستی درباره‌ی امکان و چگونگی دسترسی به این کمک‌ها آگاه شوند. هم‌چنین این حمایت‌ها باید پس از اعدام و یا در صورت تبرئه یا کاهش حکم نیز ادامه داشته باشد.

۳. راه‌کار و رهنمودهای خاصی برای برقراری ارتباط و تاثیر گذشتن بر زندگی کودکانی که والدین‌شان به مرگ محکوم و یا اعدام شده‌اند یا ممکن است بشوند به افسران پلیس، دادگاه و کارکنان زندان، مدارس، رسانه‌ها و دیگر نهادها داده شود.

۴. خانواده‌ها باید قبلا از تاریخ روز اعدام اطلاع کافی داشته و امکان ملاقات نهایی را داشته باشند. بایستی جنازه بدون هیچ‌گونه هزینه‌ای در اختیار آن‌ها قرار داده شود و یا از محل خاک‌سپاری و امکان دسترسی به آن مطلع شوند، و نیز وسایل شخصی و نوشته و بازمانده‌های زندانی به آن‌ها داده شود.

. دولت‌ها بایستی کمک‌هایی (عملی، عاطفی و مالی) برای فرزندان تبعه‌ی خود که در کشورهای دیگر به مرگ محکوم شده‌اند فراهم آورند و نیز برای دیگر اتباع خود در خارج از کشور، تا فرزندان‌شان را قادر سازد که از چنین کمک‌هایی به‌رمند شوند. دولت‌ها موظف

در ۲۱ مارس ۲۰۱۳، شورای حقوق بشر سازمان ملل متحد تصمیم گرفت که پنلی در مورد حقوق کودکانی که پدر و مادران‌شان به مرگ محوم شده و یا اعدام شده‌اند برگزار کند. شورا در میان تمامی مباحث دیگر بر اثراتی منفی که محکوم کردن والدین به مرگ بر روی فرزندان‌شان خواهد گذاشت صحنه گذاشت و اصرار کرد که دولت‌ها باید محافظت و مساعدت‌های مورد نیاز این کودکان را فراهم کنند. (قطعنامه HRC/RES/22/11 بدون حتی یک رای مخالف نیز به تصویب رسید). و سپس شورا در قطعنامه‌ی دیگری در مورد حقوق کودک از تمامی کشورها درخواست کرد که از امکان دسترسی فرزندان والدین محکوم به مرگ به والدین خود و مطلع شدن از وضعیت آن‌ها اطمینان حاصل کنند (پاراگراف ۶۸ - ۶۹ از قطعنامه A/HRC/RES/19/37 که بدون یک رای مخالف در ۲۳ مارس ۲۰۱۳ تصویب شد).

هستند که
به
تعهدشان
به قوانین
بین‌المللی
در آگاه
ساختن
زندانیان در
رابطه با
حق به‌رمند

بودن از کمک‌های کنسولی عمل کنند.